

NÄTHATTANDET

”Ha, vad sa du nu då? Ett cc till din avdelningschef, och ett till personalchefen som en liten extra bonusmäll.”

HAR DU NÅGONSIN använt cc-raden i ett e-brev som innehållit kritik – lagt till några extra adressater därför att du känt att fler än de direkt berörda borde ”få kännedom” om de svåra oförrätter som drabbat dig? Sannolikheten är i så fall stor att du hör till en av våra nya plågor: cc-marodörerna.

Ingen tycker om att läsa ilska, handskrivna förmaningar uppsatta i offentliga miljöer. Tysta frågar vi oss varför det inte räcker med att helt enkelt be en låta bli att sätta in smutsiga kaffekoppar i en nykörd diskmaskin. Är det så otäckt att prata med varandra?

Svaret är att en arg lapp handlar om mer än informationsöverföring. Jag har upplevt argt lappskrivande i så små kollektiv som tre personer, den nedre gränsen för när en arg lapp övergår till att bli ett brev. Lappskrivarna är i själva verket ett politiskt släkte, fullt sysselsatta med en av politikens nyckelfrågor: konfliktpansion. Frågan om vem som deltar i en konflikt, vilka grupper som känner sig berörda och vilka som lämnar walk over, påverkar maktfördelningen. Det gäller att isolera motståndaren och mobilisera eget stöd.

Är de ett utdöende släkte, dessa författare av pamfletter om att min mamma inte jobbar här? (Hur ser förresten lapparna ut i fikarummet på familjeföretag?)

Naturligtvis inte. Den personlighet som ligger bakom de offentliga anklagelseakterna måste ta sig nya uttryck i en ny tid. Nu sätter man upp arga lappar i varandras e-postlådor i stället. En ny vardagsplåga har fötts. Nu lever vi omgivna av cc-marodörer.

NÄR EN ANNAN skickar sitt uppretade e-brev till den det berör skickar i stället cc-marodören brevet i kopia till halva avdelningen. Cc-marodören känner sig därigenom rättskaffens och föredömligt ärlig. Hon har minsann ingenting att dölja. Se bara en så lång cc-rad, snart sagt halva adressboken minsann. Alla som vill lyssna på klagomålen är så välkomna så.

Av Peter Santesson-Wilson

Filosofie doktor i statsvetenskap och bloggare på www.magasinetneo.se

Samtidigt är öppenheten en illusion. Cc-marodören har givetvis gjort ett urval. Den ofrivilliga publiken i cc-raden består av en smultronplockad mix av kolleger som förväntas ge sympati samt, och det är obligatoriskt, chefen. En cc-marodör expanderar alltid sina konflikter uppåt på ett eller annat sätt. ”Ha, vad sa du nu då? Ett cc till din avdelningschef, och till personalchefen som en liten extra bonusmäll – ja, där fick du så du teg!”

CC-MARODÖREN KÄNNER SIG aldrig som den spamproducent hon är. Hennes klagomål är ju viktiga och läsvärda. Den långa listan av adressater förväntas vara tacksamma över att oombedda delges dramatik. Att försöka expandera konflikten till någons överordnade torde egentligen vara meningslöst eftersom även chefer med ett minimum av ledarskapsförmåga prioriterar lojaliteten mot sin närmaste personal högre än att få leka opartisk boxningsdomare i e-postfajter. Cheferna ber en tyst bön om något spamfilter som håller cc-marodörerna borta.

Tips: skapa en e-postfilterregel som skickar vidare all inkommande e-post där man står som cc-adressat till en särskild mapp. Töm aldrig mappen nykter.

HUR HANTERAR MAN cc-marodörerna? Ett första steg är att svara med samma mynt. En cc-marodör som hittat e-postadresserna till halva din avdelning har också kolleger. Skulle det där föreställa lång cc-rad? Ha, jag dubblar den! Skickar du cc till min avdelningschef? Pytt, jag svarar med kopia till din vd.

Dock innebär metoden att man själv bidrar till e-postskräpet. Bättre är att utmana smultronplockandet med det en cc-marodör ryggar inför, nämligen verklig offentlighet: Jag synar din cc-rad och höjer med en bloggpost. Eller en Neo-krönika. ∞

